

ještě vidět, celý život se mi po tomhle kraji stýská. Po těch skalách a po vůni borovic v létě, když do nich praží sluníčko. A taky po těch borůvkách.“ Odmlčel se. „Možná jsem tu naposledy.“ Přemýšlel jsem o tomhle starém pánovi a taky o sobě. Loni nás syn pozval ke svým francouzským přátelům. Bylo to nádherné. Týden jsme strávili u moře a týden v horách na vandru. Ale věděl jsem, že bych nemohl žít tak daleko od Roverek, abych se sem nemohl aspoň jednou za rok podívat. A raději vícrát. Za těch čtyřicet let, co to tady znám, jsem napočítal celkem jen pět let, co jsem tu celý rok nebyl. Těžko vyjádřit slovy, co mě sem tak táhne. Někdy se až stydím, že těch pár kilometrů čtverečních lesa s těmi krásnými pískovcovými skalami je jednou z příčin, proč bych se nemohl odstěhovat jinam.

Za mnou něco zarachotilo. Ohlédl jsem se. Po cestě jel vůz tažený koňmi. V hospodě seděli sedláci a výletníci oblečení jako za první republiky. Po chvíli se výletníci začali zvedat a odcházeli na vlak do Blíževedel. Vyrázil jsem s nimi. Předě mnou se objevily Blíževedly jako na Myšákově staré pohlednici. Místo po asfaltce jsem šlapal jen po trochu zpevněné prašné cestě....

Cinknutí Danyho kytary mě vrátilo zpět do reality. Proti mně seděl starý muž, který byl - stejně jako já - pevným poutem spojen s Roverkami.

Ringo

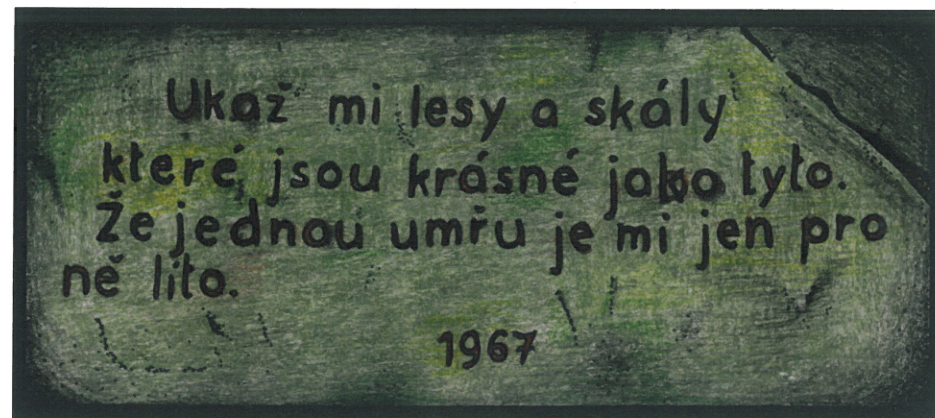
Jemně ryté verše

Možná jste si už někdy všimli do skály vyrytého starého letopočtu, nedávného podpisu kamaráda či vyznání lásky svěřeného kameni. S dvojicí takových skalních nápisů bych vás ráda seznámila. Nejsou staré, své místo v pískovcové stěně ještě nemají ani padesát let, ale i tak jsou již sotva čitelné a za pár let nejspíš zmizí úplně. Přesto si myslím, že by nemusely být zapomenuty.

Čištění nápisu od mechu a dalších nečistot

Už pár měsíců jsem si fotila a zaznamenávala všelijaké zajímavosti ze skal, ať už různé rytiny nebo třeba tesané cesty. Chyběl mi v tom však řád, neměla jsem pořádné mapy, kolikrát mi dělalo problém ono zajímavé místo opět nalézt. I vyzbrojila jsem se metry a pravítky, přibalila si několik zvětšených kopií map 1:10 000, buzolu, foťák a karty, do kterých si budu zjištěné skutečnosti zaznamenávat. Takto velkolepě vybavený výzkum jsem chtěla zahájit na nějakém vhodném místě. Ani jsem nemusela mnoho přemýšlet a věděla jsem, že místem, které dostane na kartě

Na fotografii je nápis velmi špatně rozeznatelný, pomoci musí kresba

číslo jedna bude Vlohošť – však zajímavých věcí je tam víc než dost. Třeba už jen ty divné číslované kameny kolem vrcholu.

Vyrazila jsem z Litic. Sice jsem si říkala, že ať uvidím cokoli hodného zápisu do karet, nechám to zatím být, dokud nevystoupám po svazích vlohošťských. Hned u prvního objektu jsem však znejistila. Velký, bíle zářící lom tyčící se vlevo od cesty. Už párkrát jsem cestou tudy na něj koukala. Zaváhala jsem. Pak jsem se rozhodla vykašlala na symbolická čísla, Vlohošť se jistě neurazí ani s dvojkou nebo trojkou a začala jsem drápat do svahu k lomu.

Lom byl opravdu rozlehlý. Kromě části, před kterou byly vykácené stromy, a proto zářila nad silnicí jak reklamní poutač bylo i v lese několik dalších menších lomových stěn. Měřila jsem, fotila, kreslila... Jen jsem zatím neviděla žádnou rytinu. Trochu mi to přišlo líto, takový velký lom, navíc první dokumentované místo – a žádná zajímavost nebude?

Postupně jsem došla až na pravou stranu lomu. Zrovna jsem měřila menší lomovou stěnkou, a jak jsem tak na ni koukala, začala jsem mít dojem, že na ní je něco napsané. Lehounce a tence vyryté. Vlastně jen z jednoho úhlu se mi to zdálo. Opravdu tam něco je, nebo si to jen tolik přeji? Začala jsem skálu pečlivě studovat. Písmena tam skutečně byla, ale již skoro nečitelná. Nedávala jsem si moc naději, že je rozluštím, ale chtěla jsem se o to pokusit. Vytáhla jsem z žebadla štětec a nůžky na nehty a opatrně začala odstraňovat kousíčky mechu a hlíny.

Za pár chvil jsem už mohla rozeznat pár slov: „...které jsou krásné...“ Povzbudilo mě to, byla jsem zvědavá, jaké poselství je v nápisu skryto. Už jsem také dokázala více rozeznávat písmena od nerovností lomové stěny, takže mi nedělalo velkou potíž určit, kde nápis začíná. Byly to čtyři řádky... Dole pod nimi letopočet 1967, ten byl čitelný i bez štětce, stačilo se rozkoukat a zvyknout oči. Bylo mi tedy jasné, že rytina není zase tolik stará, přesto jsem pokračovala...

V noci si můžeme nápisy nasvítit, jak chceme – a často vynikne i to, co za dne již viditelné není

Po hodině čištění se přede mnou ukázala tato slova:

**Ukaž mi lesy a skály,
které jsou krásné jako tyto.
Že jednou umřu, je mi jen pro
ně líto.**

1967

Přemýšlela jsem, kdo asi tohle vyznání Roverkám napsal. Někdo, kdo bloudil tímhle krajem, kdo měl ty tiché rokle a výhledy ze skal rád jako já, jen tudy kráčel o pár desítek let dříve... Měla jsem takový zvláštní pocit, ještě dlouhou chvíli jsem na nápis hleděla. Lepší záznam číslo jedna jsem si přát opravdu nemohla.

Cestou zpět jsem si všimla ještě dalších rytin v tomhle lomu, převážně letopočtů z konce devatenáctého a začátku dvacátého století. Některé byly docela vysoko v lomové stěně, ale stejně jsem se divila, že mi předtím unikly. Asi ta jednička prostě měla patřit něčemu jinému...

Když jsem s večerem dorazila konečně k Vlhošti, abych se na jeho skalách rozloučila s posledními paprsky dne, nízké slunce mi odhalilo ještě jeden podobně rytý a napsaný text – tentokrát přímo na tesané cestě vedoucí do sedla mezi Malým a Velkým Vlhoštům:

V lesích je věčnost zarostlá do kořenů.

JS

Písmena na druhém řádku byla ozdobně provedena. Možná jméno autora? Zkratka názvu jeho osady, pokud to byl tramp? Anebo jen nějaký symbol, který písmeny vůbec není?

Třeba se to jednou dozvím, říkala jsem si, když jsem o něco později seděla na skále a hleděla do červenavého slunce mizejícího za Sedlem a beroucí poslední světlo z údolí pode mnou. A třeba – což bych si přála možná ještě trochu víc – jednou někde ve skalách naleznu zapomenuté místo a na něm pár dalších jemně rytých slov...

Kawi